

Arrest

nr. 212 918 van 27 november 2018
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 23 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 april 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 23 juli 2018 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/04/2018 werd ingediend door:

Naam: F. B.

Voornaam: H.

Nationaliteit: Libanon

Geboortedatum: 27/06/1990

Geboorteplaats: F., S. L.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te / verklaart te verblijven te: (...)

om volgende reden geweigerd:

*Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs ten laste in het verleden.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: schending van artikel 40bis e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'), artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Verblijfsbesluit'), artikelen 2, 7 e.v. van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG 75/367/EEG,—90/364/EEG,—90/365/EEG en 93/96/EEG—(hierna 'Burgerschapsrichtlijn'), van de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als behoorlijk beginsel van bestuur, en van de zorgvuldigheidsplicht, eveneens als beginsel van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing weigert de stad Antwerpen het verblijf aan verzoeker omdat hij niet binnen de gestelde termijn zou hebben aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie.

Men komt tot deze conclusie omdat hij het bewijs van ten laste zijn in het verleden niet zou hebben voorgelegd.

In hoofddorde wenst verzoeker te verwijzen naar de email van zijn raadsman op 10 juli 2018, gericht aan de stad Antwerpen, waarin de nodige bewijzen van het ten laste zijn werden overgemaakt (stuk 2). Aangezien verzoeker tijd had tot 17 juli 2018 om deze bewijzen voor te leggen, bereikten deze dan ook ruim op tijd de diensten van verwerende partij en is de motivering van de bestreden beslissing bijgevolg manifest foutief.

De materiële motiveringsplicht gebiedt nochtans dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. " (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19).

De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoende genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur onderworpen is.

Ondergeschikt, indien de stad Antwerpen van mening zou zijn dat de voorgelegde stukken onvoldoende zouden zijn als bewijs van ten laste zijn, wat in casu hoogst onduidelijk is in de motieven van de bestreden beslissing, wenst verzoeker het volgende op te merken.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet stelt :

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. §2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...] 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; "

Artikel 52 van het Verblijfsbesluit geeft uitwerking aan deze bepaling :

"§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controë van de verblijfplaats ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt. Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden "van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 42, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, §2 en §4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

[...]"

Uit deze bepalingen volgt dat de bevoegdheid van de gemeente, in casu de stad Antwerpen, zich beperkt tot het afleveren van een bijlage 19ter na overlegging van het bewijs van de verwantschap. De verzoeker dient binnen de drie maanden het bewijs van zijn identiteit voor te leggen, alsook documenten die ter staving van het voldoen aan de voorwaarden uit artikel 40bis van de Vreemdelingenwet moeten dienen.

Van zodra deze documenten worden voorgelegd moet het stadsbestuur de aanvraag overmaken aan de gemachtigde van de minister.

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 wordt door artikel 40bis van de Vreemdelingenwet enkel als bijkomende voorwaarde gesteld dat hij ten laste dient te zijn van de referentiepersoon.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 7.2 van de Burgerschapsrichtlijn:

"Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, voor zover deze burger van de Unie voldoet aan de voorwaarden van lid 1, onder a), b) of c). "

'Familieleden' worden in artikel 2 van diezelfde richtlijn gedefinieerd als :

"[...] c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn; "

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde reeds in verschillende arresten dat het bewijs van ten laste zijn met ieder passend middel kan worden bewezen (HvJ, C-I/05, Jia, 9 januari 2007 ; HvJ, C-423/12, Reyes, 16 januari 2014 ; HvJ, C-215/03, Oulane, 17 februari 2005).

Uit deze vaste rechtspraak volgt dat meerderjarige kinderen van een Unieburger recht hebben op een verblijfsrecht indien ze reëel afhankelijk zijn van deze onderdaan daar zij zelf niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Verzoeker heeft bijgevolg recht op gezinshereniging wanneer hij de materiële ondersteuning van zijn vader nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien, gelet op zijn economische en sociale toestand in het land van herkomst.

Daarbij is het irrelevant of hij theoretisch in staat zou zijn om eigen inkomsten te verwerven, maar moet het bestaan van een de facto afhankelijkheid worden aangetoond (HvJEU, Reyes, C-423/12, 16 januari 2014).

Ten slotte verduidelijkt de Europese Commissie in haar Mededeling aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden wat dient te worden verstaan onder 'ten laste komende familieleden' :

"Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU- burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU- burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen. Overeenkomstig artikel 5, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. "

Het bewijs van ten laste zijn kan bijgevolg op elke mogelijke manier worden bewezen, nu er noch in Europese noch in Belgische regelgeving een exhaustieve lijst van vereiste documenten wordt vooropgesteld. Aangezien in de wet niet voorzien werd op welke manier het ten laste zijn dient te worden bewezen bevestigde ook uw Raad reeds dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (RvV, nr. 163 233, 29 februari 2016).

Verzoeker legde op 10 juli 2018, i.e.. binnen de termijn van drie maanden, ter staving van zijn afhankelijkheid van zijn vader de volgende documenten voor :

- Medische documenten van zijn vader
- Attesten van onvermogenheid van verzoeker waaruit blijkt dat hij geen enkele inkomsten heeft in zijn land van herkomst
- Attest van het OCMW dat verzoekers vader geen beroep doet op sociale bij stand
- Loonbrieven van verzoekers vader waaruit blijkt dat hij voldoende inkomsten heeft om zijn zoon te ondersteunen

Daarnaast schreef verzoekers raadsman nog een begeleidende brief om de relatie tussen vader en zoon te kaderen.

Desondanks weigerde de stad Antwerpen om het dossier over te zenden aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die op hun beurt zouden kunnen overgaan tot een onderzoek ten gronde van verzoekers aanvraag.

Zoals hierboven werd uiteengezet komt het echter niet toe aan het stadsbestuur om te oordelen of het bewijs dat door verzoeker wordt voorgelegd voldoende is om zijn afhankelijkheid te staven.

Zoals volgt uit de bewoordingen van de Vreemdelingenwet en het Verblijfsbesluit is de inschatting van de feitelijke situatie van het ten laste zijn namelijk uitsluitend een prerogatief van 'de minister of zijn gemachtigde'.

Van zodra verzoeker 'ieder passend bewijs' voorlegt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is het stadsbestuur bijgevolg verplicht deze aanvraag over te maken aan de bevoegde minister. Het stadsbestuur treedt dan ook buiten haar bevoegdheden door toch een lijst van specifiek vereiste documenten te hanteren, en op basis van het ontbreken van één van deze documenten op een onwettelijke lijst zelf besluit de aanvraag te weigeren.

In uiterst ondergeschikte orde, indien Uw Raad van mening zou zijn dat de stad Antwerpen toch haar bevoegdheden niet te buiten treedt door deze handelwijze, quod non, wenst verzoeker op te merken dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering opgenomen omtrent de redenen waarom het bewijs van ten laste zijn in concreto niet werd geleverd.

De formele motiveringsplicht vereist nochtans dat de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing expliciet worden opgenomen in de beslissing. Deze motivering moet pertinent zijn en draagkrachtig, en moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie, evenals de rechter in staat stellen zijn legaliteitscontrole uit te oefenen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme & J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch Administratief recht, Kluwer, Mechelen, 2012, p.793-795).

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een flagrante schending van deze motiveringsplicht inhoudt. Verzoeker kan op basis van de bestreden beslissing niet begrijpen waarom zijn aanvraag werd afgewezen.

Om al deze redenen kan verzoeker niet akkoord gaan met de bestreden beslissing. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing heeft als determinerend motief:

"Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs ten laste in het verleden".

Verzoeker voert aan dat hij op 10 juli 2018 per e-mail aan de stad Antwerpen de nodige bewijzen van het ten laste zijn in het verleden heeft overgemaakt. Hij had tot 17 juli 2018 de tijd om deze bewijzen over te maken, zodat deze de verwerende partij ruim op tijd hebben bereikt. De bestreden beslissing bevat, zo betoogt verzoeker, geen motivering met betrekking tot de neergelegde stukken.

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet kunnen meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Het bewijs van het ten laste zijn kan, zoals verzoeker ook aanvoert, geleverd worden met ieder passend middel.

Uit het administratief dossier blijkt dat de stad Antwerpen op 17 april 2018 de verzoeker verzocht om binnen een termijn van drie maanden de aanvraag te vervolledigen met de volgende documenten:

- *“Attest onvermogen uit het land van herkomst;*
- *Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon;*
- *Bewijs ten laste in het verleden;*
- *Attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon.”*

Het e-mailbericht van verzoekers raadsman d.d. 10 juli 2018 bevindt zich in het administratief dossier (stuk 6). Hierin verklaarde verzoekers raadsman het volgende:

“Als bijlage kan u kopie terugvinden van de begeleidende brief voor mijn cliënt en de volgende stukken:

- 1. Medisch attest referentiepersoon;*
- 2. Attest Libanees Ministerie van Financiën dat verzoeker niet voor de overheid werkt;*
- 3. Attest van de burgemeester dat verzoeker onvermogen is;*
- 4. Attesten OCMW dat referentiepersoon niet geen beroep doet op bijstand;*
- 5. Loonbrieven van referentiepersoon als bewijs voldoende inkomsten.”*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de juridische grondslag wordt vermeld. De beslissing werd genomen op grond van artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel bepaalt:

“§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Vervolgens stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen bewijzen heeft neergelegd dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Daarmee wordt wel degelijk gemotiveerd op welke overwegingen in rechte en in feite de bestreden beslissing steunt. Noch de formele motiveringsplicht, noch de zorgvuldigheidsplicht vereisen dat in de bestreden beslissing de documenten worden opgesomd die verzoeker wél zou hebben neergelegd. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd waar wordt besloten dat *“de gevraagde documenten (...), namelijk: bewijs ten laste in het verleden”* niet werden neergelegd.

Verzoeker voert vervolgens aan dat uit artikel 40bis van de vreemdelingenwet en uit artikel 52 van het vreemdelingenbesluit volgt dat de bevoegdheid van de gemeente/stad zich beperkt tot het afleveren van een bijlage 19ter en van zodra de documenten neergelegd werden, de aanvraag door te sturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij voert aan dat het niet aan het stadsbestuur toekwam om te oordelen of het bewijs dat werd voorgelegd voldoende is om zijn afhankelijkheid te staven.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat daarin de stukken die hij voorlegde inhoudelijk werden beoordeeld. Uit de stukken die verzoekers raadsman in de e-mail van 10 juli 2018 oplijstte, blijkt niet dat daarin sprake was van enig stuk dat van aard kan zijn verzoekers ten laste zijn van de referentiepersoon aan te tonen. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat (1.) het medisch attest van de referentiepersoon, (2.) het attest dat verzoeker niet voor de overheid werkt, (4.) het attest dat de referentiepersoon geen beroep doet op OCMW-steun en (5.) de loonbrieven van de referentiepersoon betrekking zouden hebben op de afhankelijkheidsband tussen hemzelf en de referentiepersoon. Verzoeker beweert dit ook niet in het middel.

Wat betreft het attest van onvermogen (3.), strekt dit stuk er slechts toe aan te tonen dat verzoeker in het land van herkomst geen eigendommen heeft waaruit inkomsten kunnen worden gepuurd. Het bewijs van ten laste te zijn in het verleden strekt er echter toe aan te tonen dat men, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in staat is om zelf in de basisbehoeften te voorzien en afhankelijk is van de referentiepersoon. De vaststelling dat verzoeker een dergelijk bewijsstuk niet heeft neergelegd, is een eenvoudige constatacie door het stadsbestuur en houdt geen beoordeling in van de voorgelegde bewijsstukken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de stad Antwerpen, met de vaststelling dat verzoeker geen bewijzen van het ten laste zijn van de referentiepersoon overmaakte, haar beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de formele of de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of de overige aangevoerde rechtsregels.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT